

1.

Dělá mi starosti pes.

Teď ještě k tomu všemu i kulhá, k tomu suchému hvízdavému dýchání a sípavému kašli, který chřestí v jeho maličkém tělíčku, k těm ošklivým cuckům ve špinavé srsti, které beznadějně zfilcovatěly. Nevím, kde a jak k tomu přišel, že začal ztěžka napadat na pravou přední, ale už jde, pomalu se za mnou vybelhá z dokumentace a protáhne se mi mezi nohama na chodbu; výmluvně za sebou tahá nohy, šourá se a čenichá podél zdi, chudák malý, s kožíškem celým umolousaným, ale pořád bílým.

Sleduju Houdiniho s těžkým srdcem. Nebylo ode mne fér, že jsem ho vzal s sebou. Chyba, kterou jsem udělal bezmyšlenkovitě; bez rozmyslu jsem vystavil svého psa útrapám dlouhé a nejisté cesty s nehygienickou vodou na pití a nuzným žrádlem, trmácením po krajnicích opuštěných dálnic a po neobdělaných polích, bitkám s jinými zvířaty. Měl jsem ho nechat v bezpečí na chalupě v Massachusetts, s McConnellovou, s děčkama McConnellové, se všemi ostatními dětmi, s ostatními psy, v bezpečném a pohodlném prostředí. Jenže já ho vzal s sebou. Ani jsem se ho neptal, jestli se mu chce. Ne že by nějaký pes vůbec dokázal rozumně zvažovat pro a proti.

Vzal jsem ho s sebou, za pět dlouhých týdnů jsme urazili skoro tisíc čtyři sta náročných kilometrů a ta únava se na psu projevuje, to se nedá popřít.

„Opravdu mě to moc mrzí, kámo,“ šeptám a pes se rozkašle. Na chodbě se zastavím, vdechuju tmu, zírám nahoru na strop.

Na dokumentaci to bylo stejné jako tady všude: na policích silná vrstva prachu, registračky zpřevrácené a prázdné. Zatuchlý, plesnivý vzduch. Na operačním, na něčím stole mezi zhaslými laptopy a panelem staré radiocentrály na nožní spínač, ležel prastarý zbytek nedojedeného send-

viče, prolezlý mravenci. Nic pořádného, nic, co by pomohlo nebo dalo naději.

Dorazili jsme včera pozdě v noci a okamžitě jsme začali s pátráním. Teď je o tři hodiny později, začíná vycházet slunce – prosklenými vstupními dveřmi na protějším, východním konci chodby pronikají dovnitř mdlé, bledé paprsky – my už jsme prohledali většinu budovy a nic. Nic. Malá policejní stanice jako ta v newhampshireském Concordu, kde jsem pracoval. Ještě menší. Celou noc jsem po kolenou prolézal místnost po místnosti, s lupou a silnou baterkou: vrátnice, operační, administrace, cela předběžného zadržení, dokumentační.

Chladná jistota mě plní, jako když ve studni stoupá špinavá voda: nic tu není.

Policistka McConellová to věděla. Říkala mi, že je pitomost sem chodit. „Takže co ty vlastně víš – jméno nějakého městečka?“ ptala se.

„Budovu,“ upřesnil jsem. „Policejní stanici. V jednom městečku v Ohiu.“

„V Ohiu?“ Skeptická. Založené ruce, chmury na čele. „Hele, ty ji nenajdeš. A i kdyby? Tak co?“

Dobře si pamatuju, jak mi bylo, když se vztekala, a navíc se rozhořčila oprávněně. Jen jsem přikývl a balil jsem se dál.

A teď, v kalném ranním světle na prázdné chodbě na prázdné policejní stanici zatnu pravičku v pěst, zvednu ji v pětačtyřicetistupňovém úhlu a praštím s ní dolů jako pažbou pistole, praštím dozadu do zdi, o kterou se opírám. Houdini se otočí a vyjeveně na mě zírá, jasné černé zvířecí oči se ve tmě lesknou jako dětské skleněnky.

„Tak jo,“ říkám mu. Zahleněně zachroptí. „Tak jo. Tak to tu budeme prohledávat dál.“

O kousek dál na chodbě je plaketa s čestným uznáním Danielu Arnoldu Carverovi za jeho služby při příležitosti odchodu na odpočinek z policejního oddělení v Rotary v Ohio, v hodnosti nadporučíka, Léta Páně 1998. Hned vedle této upomínky visí koňská podkova seskládaná z barevných papírových kartiček z hračkářství, na které místní děti jásavými plakátovými barvami nakreslily primitivní symbolické postavičky rozjařeně mávajících poldů, a dole je úhledným krasopisem učitele ze základní školy napsáno: „Díky za prohlídku!“ Kartičky se pohupují na spirálách z vybledlé izolepy; plaketa je maličko nakřivo a je na ní centimetrová vrstva prachu.

Další místnost je nalevo, kousek za plaketou a dětskými kresbičkami. Je označená nápisem DETEKTIVOVÉ, nicméně první, čeho si všimnu, když vstoupím, je, že tu byl jen jeden detektiv. Jeden psací stůl, jedno točící křeslo. Jedna pevná linka, s uříznutou šňůrou, odpojené sluchátko je zavěšené ve vidlicích jako jevištní artefakt. Od stropu visí květináč; kytky už dávno uschly, zůstaly jen sešchlé stonky a chumáč hnědých listů. Vedle je pomačkaná petka s vodou.

Představuju si detektiva, který v této místnosti kdysi seděl a pohodlně opřený v křesle dotahoval poslední detaily plánované razie v metamfetaminové laboratoři nebo dobromyslně, leč jízlivě nadával na nějakou rigidní směrnici od těch ignorantů nahoře na správě. Nasaju vzduch a mám dojem, že cítím starý, zatuchlý kouř z jeho doutníků.

Vlastně z jejích doutníků. Jejích. Na stole leží tlustý kožený zápisník a v pravém horním rohu je úhledně vyražené jméno. Detektiv Irma Russelová. „Omlouvám se, detektive Russelová,“ sdělím jí, ať je, kde je, a pošlu jí vzdušné zasalutování. „Že mě to nenapadlo hned.“

Znovu si vzpomenu na policistku McConnellovou. Nakonec, až u dveří, si stoupla na špičky a políbila mě. Pak mě postrčila, pořádně do mě šťouchla oběma rukama, jako že

mě vysílá za mým dobrodružstvím. „Jdi,“ řekla. Laskavě, smutně. „Padej.“

Slabé ranní světlo sem tím jediným, zaprášeným oknem ještě pořádně neproniklo, a tak zase rozsvítím baterku, přidržím si ji nad notesem detektiva Russelové a listuju. První záznam je starý jen sedm měsíců. Čtrnáctého února. Na Valentina nahlásila detektiv Russelová úhledným šikmým rukopisem, že pro všechny úřední budovy v celém kraji bylo nařízeno střídavé přerušování dodávek elektřiny a proto budou od této chvíle všechny záznamy vedeny ručně.

Následující záznamy jsou dokumentací úpadku. Desátého března došlo v obchodě s potravinami ve čtvrti Brown County k menším výtržnostem, které se však rychle rozšířily a vyústily ve „všeobecné občanské nepokoje nepředvídatelného rozsahu“. Třicátého března je uvedeno, že kapacita pohotovostních sil oddělení je výrazně snížena, na třicet pět procent personálního stavu ve srovnání s loňským rokem. „Jason *vzal roha!!!*“ poznamenává v závorce detektiv Russelová a z těch vykřičníků číší překvapení a zklamání. Dvanáctého dubna byl předveden muž, jehož „životním snem bylo násilí“ a z něhož se vyklubal „Charlie z Blakeova skladu potravin!!!“

Usměju se. Detektiv Russelová se mi líbí. Ze všech těch vykřičníků zrovna odvázaný nejsem, ale líbí se mi.

Procházím rukopisné záznamy v průběhu následujících měsíců. Poslední záznam, s datem devátého června – před šestnácti týdny – sděluje prostě: „Creekbed,“ a za tím: „Otče na nebesích, ochraňuj nás, ano?“

Chvilí tam ještě postávám a skláním se nad notesem. Do kanceláře vpajdá Houdini; cítím, že se mi o nohy otírá jeho ocas.

Vytáhnu z náprsní kapsy svůj tenký modrý sešit a zapíšu si *9. června* a k tomu *Creekbed* a *Otče na nebesích, ochraňuj nás, ano?* Snažím se psát drobným písmem a hustit slova k sobě. Tohle je poslední modrý sešit, který

mám. Táta byl profesorem na vysoké, a když zemřel, zůstaly po něm těchto zkuškových sešitů plné bedny, ale od té doby, co jsem nastoupil k bezpečnostním složkám, jsem jich spoustu spotřeboval, a ještě o víc jsem přišel při požáru, který strávil můj dům. Pokaždé, když si něco zapisuju, tak mě maličko sevře úzkost, co budu dělat, až mi i tyto stránky dojdou.

Pozavírám zásuvky v psacím stole detektiva Russelové, vrátím zápisník na místo a otevřu ho na stejné stránce, jako když jsem ho našel.

V té samé náprsní kapse mám v červeném plastovém obalu z průkazky concordské veřejné knihovny zastrčenou fotografii své sestry z výroční fotografie z druhého ročníku na vysoké. Nico jako drzá, otrávená studentka, v děravém černém tričku a laciných brýlích, příliš nad věcí, než aby se obtěžovala s česáním. Přezíravě špulí spodní ret a koutky má svěšené: *Já se usměju, až já budu chtít, a ne když mi nějaký moula říká, ať řeknu sýr.* Tak rád bych měl u sebe nějakou novější fotku, jenže o ty jsem přišel při požáru; ale pravdou je, že Nico Palacová je ze školy teprve osm let, a pokud jde o její vzhled a afektovanost, zůstává ta fotografie stále aktuální. Celé tělo mě svrbí touhou provést ten starý známý rituál – plesknout fotkou před cizí lidi: „Viděli jste tuto dívku?“ – a namátkou to zkoušet znovu a znovu a znovu.

Kromě fotografie a sešitu nosím ve svém hnědém, ošoupaném sportovním saku ještě pár dalších základních vyšetřovatelských potřeb: příruční lupu, švýcarský kapesní nůž, třímetrové samosvinovací pásmo, náhradní baterku, krabičku nábojů do své služební pistole. Samotnou pistoli, SIG Sauer P 229, kterou mám už tři roky, nosím v pouzdře na boku.

Dveře na dokumentační se otevřou a zase zaklapnou a já si posvítím baterkou na Corteze.

„Sprejová barva,“ oznámí mi, zvedne aerosolový sprej a nadšeně s ním zatřese. „Napůl plný.“

„Fajn,“ pochválím ho. „Skvělé.“

„No ale to *je* skvělé, policisto,“ ohradí se Cortez a s dětinskou radostí převrací nález v těch svých prackách sem a tam. „Hodí se na značení cesty a dá se z něj snadno vyrobit zbraň. Stačí svíčka, kancelářská sponka, sirka. Voilà: plamenomet. Už jsem takový viděl.“ Spiklenecky na mě mrkne. „Už jsem takový i vyrobil.“

„Fajn,“ opakuju.

Takhle mluví pořád. Zloděj Cortez, nyní překvapivě můj partner: jako by měl svět trvat navěky, jako by on sám se svými zájmy a zvyky měl trvat navěky. Povzdechne si, smutně zavrtí hlavou nad mým nezájmem a pak kolem mě ve tmě proklouzne jako přízrak a jde dál, pátrat na chodbě po další kořisti. *Ona tu není*, šeptá mi do ucha policistka McConnelllová. Žádné odsuzování, žádný vztek. Jen konstatování toho, co je zřejmé. *Táhl ses takovou dálku zbytečně, detektive Palaci. Ona tu není.*

Den postupuje. Nazlátlé sluneční světlo se plíží ke mně, na vzdálenější konec tmavé chodby. Pes je někde, kde ho nevidím, ale dost blízko na to, abych ho slyšel kašlat. Cítím, jak se mi planeta pod nohama chvěje.

2.

Vedle detektivní kanceláře jsou dveře označené VÝSTROJ a i tam je plno dobře známých věcí: věšáky s větrovkami, odrbaná modrá kšiltovka, solidní šněrovací boty Carhartt se ztvrdlými tkaničkami. Policejní oděv na ven. V jednom koutě je laciný umělohmotný stojan s orlí hlavou a na něm americká vlajka. Na spodním rohu nástěnky je připíchnu-

tý federální informační leták o bezpečnosti práce, ten samý, co jsme měli v Concordu a co z něj detektiv McGully rád nahlas předčítal a nevěřičně nad ním remcal: „No ne, páni, prý nějaké tipy, jak se zachovat. Že prý nás může nějaký všivák *zastřelit*, když mu jde o kejhák!“

U zadní stěny je magnetická tabule na rozviklaných kolečkách, s nedatovaným vzkazem, zato psaným velkými písmeny a třikrát podtrženým: „DRŽTE SE, SRÁČI“. Po-
usměju se při představě utahaného mladého seržanta, jak to píše, jak maskuje svůj strach jadernou chlapskou mluvou. DRŽTE SE, SRÁČI. *Ochraňuj nás, ano?* Pro bezpečnostní složky to nebyly snadné časy, těch posledních pár měsíců, fakt ne.

Protáhnu se zadními dveřmi z místnosti s výstrojí do ještě menšího prostoru, do kuchyňky a odpočívárny v jednom: výlevka, lednička, mikrovlnka, kulatý stolek a černé plastové židle. Otevřu ledničku a okamžitě ji zase zabouchnu; vyvalila se na mě vlna tepla a smradu: zkyslé jídlo, zkažené potraviny, hniloba.

Zastavím se před prázdným automatem na pišingry a chvílku mžourám na svůj panoptikální odraz v plexiskle. Žádné sušenky tam nejsou, jen prázdné trubky, zkroucené jako holé zimní větve. Ale sklo rozbité není, a to by přece v těchto dnech být mělo, jako všude na světě. Na tento automat nikdo nezaútočil ani baseballovou pálkou ani těžkou carharttou, nikdo se nepokusil násilím vybrat jeho poklady.

V tomhle automatu asi došly zásoby už pradávno, možná ho vybrala detektiv Russelová nebo její zklamaný přítel Jason, když odcházel – až na to, že když si přidřepnu, zakleknu a podívám se líc, zjistím, že černá horizontální dvířka na dně automatu, kudy padaly pišingry ven, jsou otevřená a zapřená plastovou vidličkou, aby se nezavřela. Posvítím si na to, vidlička je dramaticky ohnutá, tahová síla tvrdého plastu jen taktak vzdoruje síle automatového uzávěru.

A sakra, říkám si, protože tohle by mohlo být přesně to, co hledám, ledaže by ne.

Protože jistě, teoreticky mohla plastová vidlička vydržet v této ohnuté pozici dlouho, možná i měsíce, ale na druhou stranu – jedno z mnoha kárných opatření, které si moje sestra vysloužila během své trnité vysokoškolské dráhy v Concordu, se týkalo právě tohoto triku: zaseknutí automatu v profesorském salónku a vyloupení všech sladkých tyčinek a bramborových lupínků; zůstaly tam jen nízkokalorické jogurtové tyčinky se vzkazem: *Dejte si, tloušťici!*

Když zase popadnu dech, opatrně vidličku vyprostím. V kapse mám tučet svačinových sáčků; do jednoho z nich vidličku vsunu, strčím si sáček do kapsy sportovního saka a jdu dál.

Obě mělké kuchyňské skříňky někdo řádně prohlídal. Taliře jsou rozházené a porozbíjené, misky vyházené na podlahu. Zachovaly se jen dva káféče, na jednom je nápis MAJETEK POLICEJNÍHO ODDĚLENÍ ROTARY, na druhém POŘÁD JSEM ZAMILOVANÝ; JEŠTĚ ŽE POŘÁD EXISTUJE SEX. Usměju se a promnu si unavené oči. Policajti mi chybí, fakt že jo.

Byla tady? Vzala ty tyčinky Nico?

Voda ve dřezu je puštěná naplno, páčka je otočená úplně doleva, jako by někdo zapomněl, že městské dodávky vody byly zastaveny, a přišel si sem pro sklenici vody. Anebo možná voda přestala téct zrovna ve chvíli, kdy někdo dřez používal. Třeba si sem zašel nějaký polda po dlouhé a náročné směně pro hrnek vody nebo umýt si obličej, a najednou ejhle, pro tebe už voda není.

Výlevka je celá od krve. Je to hluboký dřez z nerezové oceli, stejně jako baterie, a když prohlížím stěny a dno, zjišťuju, že jsou celé pocákané rezavě rudou krví. Odtok je ucpaný, je v něm plno sražených chuchvalců. Znovu se podívám na výtokové ramínko u baterie, tentokrát pozorněji,

posvítím si na něj, a najdu slabé červené šmouhy: svíraly ho zakrvácené dlaně a cloumaly s ním.

DRŽTE SE, SRÁČI.

Na zdi nad dřezem je přišroubovaná závěsná polička s třemi noži. Všechny jsou od krve, celé, jsou postříkané od jílce po čepel. V útrobách se mi zrodí uzlík strachu a rozčilení a klokotavě mi stoupá do krku. Prudce se odvrátím, rychle, srdce buší, rychle přes výstrojní místnost, ven na chodbu, venku už slunce vyšlo, skrz skleněné dveře proniká mdlá okrová zář a teď už vidím na podlahu jasně, vidím stopy od krve, které běží po chodbě. Jednotlivé skvrny vedou jasně jako drobký chleba od kuchyňského dřezu přes výstrojní místnost kolem magnetické tabule a vlajkového stojanu na chodbu a po ní až k východu z policejní stanice.

Můj učitel, detektiv Culverson, můj rádce a přítel, to nazýval *jít s krví*. Jít s krví znamená jít s prchajícím podezřelým nebo obětí, znamená to „najít stopu a zjistit, jakou písničku ti chce zaspívat“. Potřesu hlavou při vzpomínce, jak to říká – převážně žertem a záměrně ufnukaně, ale detektiv Culverson uměl najít ta pravá slova, to teda jo.

Jdu s krví. Sleduju pravidelnou řadu kapek, které se objevují na dlažbě v patnácti až dvacetimetrových odstupech po celé chodbě a vedou prosklenými dveřmi ven, kde stopa hned před budovou mizí v mlaskavém bahně. Zastavím se. Je ještě šero a prší, jemně, rozpačitě mrholí. Prší už celé dny. Když jsme sem s Cortezem včera pozdě v noci dorazili, byl zrovna takový liják, že jsme šlapali na kole se sakem přetaženým přes krk a hlavu, jako hlemýždi v ulitě, a přes věci ve vozíku, který jsme táhli za sebou, jsme přetáhli a přivázali modrou plachtu. Ať šla ta krvácející osoba odtud kamkoli, nezůstaly po ní žádné stopy, které by o tom zpívaly.

U zakrváceného dřezu v kuchyňce si otevřu svůj malý modrý sešit na jedné z posledních prázdných stránek a nakreslím si hrubý opoznámkovaný náčrtek nožů nad

dřezem. Řeznický nůž, třicet centimetrů; sekáček, patnáct centimetrů, kónický, špičatý hřbet; běžný nůž na ovoce a zeleninu, devět centimetrů, na rukojeti mezi nůty vyražená značka W.G. Zakreslím si vzor krvavých skvrn na nožích a ve výlevce. Pak se spustím na všechny čtyři a znovu jdu s krví, a tentokrát si všimnu, že všechny kapky jsou protáhlé, ani ne kulaté jako spíš oválné a na jedné straně zašpičatělé. Jdu znovu, potřetí, hezky pomalu, procházím stopy svou velkou lupou Sherlock Holmes a teď vidím, že se střídají: jedna protáhlá kapka ukazuje sem, jiná tam, jedna na východ, druhá na západ, a tak je to po celé chodbě.

Byl jsem detektivem pouhé tři měsíce, povýšili mě zničehonic a stejně rychle propustili, když Concordskou policii pohltilo Ministerstvo spravedlnosti, a tak jsem nikdy nedostal odbornější výcvik, který bych za normálního vývoje kariéry absolvoval. Nejsem tak zběhlý, jak bych chtěl, ve finesách rozboru a dokumentace scény zločinu, nemám takovou jistotu, jak bych rád. Ale stejně. Přesto. To, co jsem tu zjistil, opravdu není jedna stopa, ale dvě; to, co střídání kapek ukazuje, jsou dva různé případy, kdy někdo procházel touto chodbou, a buď krvácel, nebo nesl něco od krve. Dvě cesty opačným směrem.

Vrátím se do kuchyňky a znovu se pozorně zahledím na rudou spoušť ve výlevce. V útrobach se rodí čerstvé zjištění, do žil se vlévá nový vzruch. Moc kafe. Nedostatek spánku. Nové informace. Nevím, jestli tu Nico je nebo jestli tu někdy byla. Ale *něco* se tu stalo. Něco.

Nebyl to Damoklův meč konce světa, co vrazilo klín mezi mou sestru a mne, byla to naše rozdílná reakce na konec světa, zásadní neshoda ohledně základní podstaty toho, co se děje – jinými slovy, zda se to děje nebo neděje.

Děje. Já mám pravdu a Nico se mylí. Žádný soubor faktů ještě nikdy nebyl tak puntičkářsky zkoumán, žádný soubor údajů ještě nikdy nebyl tak pečlivě analyzován a znovu analyzován tolika tisíci profesory, vědci a vládními zmocněnci. Všichni se zoufale snažili prokázat, že je to omyl, všichni přesto zjistili, že je to pravda. V některých drobnostech existují jisté nejasnosti, samozřejmě, například ohledně složení a struktury asteroidu, jestli je primárně z kovu nebo z kamene, jestli je to monolit nebo slepenec. Rovněž existují různé předpovědi ohledně toho, co se přesně bude dít po dopadu: kolik bude sopečné aktivity a kde; jak rychle se zvednou oceány a jak vysoko; jak dlouho bude trvat, než slunce zatemní oblaka popela, a jak dlouho bude to zatemnění trvat. Ale na tom základním faktu panuje shoda: asteroid 2011GV₁, známý jako Maia, s průměrem šest a půl kilometru a letící rychlostí mezi padesáti šesti tisíci a šedesáti čtyřmi tisíci kilometrů za hodinu, dopadne v Indonésii v úhlu devadesáti stupňů od horizontály. K tomu dojde třetího října. Od středy za týden, kolem oběda.

V raném stadiu existovala taková počítačová animace, která měla obrovskou sledovanost, spoustu lajků a přeposílání – to už je víc než rok, to bylo v létě loňského roku, kdy byla pravděpodobnost dopadu vysoká, ale ještě to nebylo definitivní, kdy lidé ještě pracovali, ještě používali počítače. To byl poslední divoký rozkvet sociálních sítí, lidé hledali staré přátele, vyměňovali si konspirační teorie, navzájem si posílali a schvalovali seznamy životních snů. Ten kreslený film, ta animace popisovala svět jako piňatu, kdy klacek drží Bůh – Bůh ve své starozákonní podobě, s velkým bílým plnovousem, Michelangelův Bůh – a buší do křehké koule, dokud nepraskne. To byla jedna z milionu verzí toho, co se stane, která to – jakkoli pitomě – připisovala Boží vůli a Boží pomstě, která líčila vesmírné těleso jako druhou potopu.

Ten kreslený film mi nepřipadal nijak chytrý, přinejmenším protože představa piňaty je totálně mimo. Svět se ve skutečnosti nerozpadne, nerozletí se na kusy jako rozbitá keramická nádoba. Nárazem se otřese, to jistě, ale bude dál pokračovat po své orbitě. Oceány se vzednou, lesy zachvátí oheň, hory se zřítí a vychrlí lávu, všichni zemřou. Ale svět se bude točit dál.

Podstata našeho rozkolu spočívala v tom, že Nico si představuje, že zabrání tomu, aby Maia dopadla. Ona a několik jejích kamarádů. Naposledy jsme měli delší rozhovor ještě v Durhamu, v New Hampshiru, a ona mě tehdy krmila všemi možnými detaily o své tajné podzemní skupině a jejich tajných podzemních plánech. Nakláněla se ke mně, mluvila čím dál rychleji a vášnivěji, kouřila jednu za druhou a jako vždycky neměla žádnou trpělivost se svým zabeđeným starším bratrem, který má klapky na očích a je totálně natvrdlý a nedůvěřivý. Vykládala mi, jak lze dráhu asteroidu odklonit přesně propočteným nukleárním výbuchem, odpáleným ze vzdálenosti jednoho poloměru tělesa od asteroidu, čímž se uvolní dostatečně vysoké množství rentgenových paprsků, aby se část povrchu tělesa odpařila a vznikl tak „miniaturní Oberthův raketový efekt“, který změní dráhu tělesa. Tato operace se nazývá „výbuch nad povrchem“. Vědě jsem neporozuměl. Nico, to bylo jasné, taky ne. Ale trvala na tom, že ten manévr v utajení cvičně provedlo Federální ministerstvo obrany a teoretická úspěšnost je přes pětadesát procent.

Mlela dál a dál a já jsem poslouchal a snažil se zachovat vážnou tvář, snažil jsem se nesmát ani nerozhazovat rukama ani ji nechytat za ramena a netřást s ní. Ovšemže tu informaci o výbuchu nad povrchem nám zlá vláda z neznámých důvodů zatajuje a ovšemže existuje jeden vzpurný vědec, který ví, jak to provést, a ovšemže ho vláda drží někde ve vojenské věznici. A ovšemže, ovšemže, ovšemže Nico s tím svým kámošem Jordanem a dalšími

spiklenci mají plán, jak ho dostat na svobodu a zachránit svět.

Říkal jsem jí, že je to iluze a podvod. Říkal jsem jí, že je to Ježíšek a kouzelná víla a že někomu naletěla, a ona pak odešla a já ji nechal jít.

To byla chyba, teď už to vím.

Pořád mám pravdu a ona se pořád mylí, ale já ji prostě nemůžu jen tak nechat být. Ať si myslí, co chce, ať si dělá, co chce, pořád je to moje malá sestřička a já jsem jediný člověk, který jí zbyl a který si dělá starosti, jak se jí daří. A nemohu unést představu, že naše poslední trpká hádka zůstane navždy posledním rozhovorem, který jsme spolu vedli jako poslední dva členové rodiny, kteří kdy budou existovat. Teď ji musím najít, musím ji před koncem ještě vidět, dřív než se země zachvěje, voda stoupne a bůhví co jiného ještě přijde.

Chci ji vidět tak zoufale moc, až mám pocit, jako by se mi v útrokách převalovala horká vlna, jako kdyby mi v útrokách hořela pohřební hranice, a jestli ji nenajdu – jestli se mi nepodaří se s ní setkat, obejmout ji, omluvit se jí, že jsem ji nechal jít – tak se ta vlna vzedme a stráví mě dočista.

3.

„Nože? Fakt?“ Cortez vzhlédne. Oči se mu lesknou. „Velké a ostré?“

„Dva jsou velké. Třetí je běžný kuchyňský na zeleninu. O ostrosti nic nevím.“

„Nože na zeleninu dokážou být překvapivě účinné. S nožem na zeleninu se dá napáchat pěkná spoušť.“

„Vy tomu rozumíte,“ odtuším. „Vy už jste to zkoušel.“

Dá se do smíchu a spiklenecky na mě mrkne. Promnu si oči a rozhlédnu se kolem. Jsem s Cortezem v trojmístné garáži, posledním neprozkoumaném místě na policejní sta-

nici. Žádná auta tu nezůstala, jen materiál – části motoru, rozbité nářadí a další harampádí všeho druhu, které tu zapomněli nebo prostě nechali. Garáž je velká, zvuk se tu rozléhá, smrdí tu starý rozlitý benzín. Slunce sem lámaně proniká dvěma špinavými okny s tabulkovým sklem v severní zdi.

„Nože se hodí vždycky,“ prohlásí Cortez rozverně. „Ostré, tupé... Nože berem.“

Zasalutuje mi, jako že mi blahopřeje, a vrátí se ke své práci čili k prohrabávání drátěných regálů v zadní části garáže, naproti velkým garážovým vratům, jestli by se tam nenašlo něco užitečného. Cortez má nezvykle velké rysy: velké čelo, velkou bradu, velké, zářící oči. Má v sobě nadšení a dravost pirátského krále. Při našem prvním setkání mě střelil do hlavy elektrickou pistolí na skoby, ale v následujících měsících zaznamenaly naše vztahy jistý pokrok. A na této dlouhé a náročné cestě se z něj vyklubal nesmírně cenný společník se zkušenostmi s otevíráním zámků, vycucáváním paliva, zprovozňováním nepojízdných dopravních prostředků a nalézáním skladů se surovinami a materiálem v totálně vybrakované krajině. Není to zrovna ten druh parťáka, jakého bych u sebe někdy předpokládal, ale svět se změnil. Nikdy jsem si nemyslel, že budu mít psa.

„Ty nože jsou celé od krve,“ vysvětluju Cortezovi. „Prozatím je nechám tam, kde jsem je našel.“

Letmo se po mně ohlédne. „Hovězí krve?“

„Možná.“

„Vepřové?“

„I to je možné.“

Vemlouvavě na mě zacuká obočím. Jíme, co jsme si vzali s sebou nebo o co jsme zakopli nebo povyměňovali po cestě: sušenky, tyčinky a pišingry, plátky sušeného masa, skvělé jsou buráky s medovou polevou v maličkých pytlíčcích. Ve Finger Lakes jsme do improvizované sítě nacy-